

Վահան Տերյան

Ես նստում եմ մենակ, մեն–մենակ

Ես նստում եմ մենակ, մեն-մենակ,
Եվ անվերջ երագում, ու կրկին
Այս կյանքի աշխարհում դժգունակ
Իր գարդերն է փռում իմ հոգին:

Ես գիտեմ լուսեղեն մի երկիր,
Ես գիտեմ դյութական մի հովիտ,
Ուր հոգին թափում է վշտակիր
Իր թևերն ու հագնում է ժրպիտ:

Ես գիտեմ մի թովիչ առասպել,
Ուր ողջ կյանքը հրաշք է դառնում.
Քո անուշ անունով միշտ արբել,
Եվ երգով, որ բնավ չի մեռնում...